

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.127/2012/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2012. év október hó 9. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A különösen nagy kárt okozó, folytatólagosan és üzletszerűen elkövetett csalás büntette és más bűncselekmények miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 17.B.149/2008/81. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség összege helyesen 1.032.753,- (egymillió-harminckétezer-hétszázötvenhárom) forint.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A vádlottat a Fővárosi Bíróság 2012. január hó 18. napján kelt 17.B.149/2008/81. számú ítéletével bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett csalás büntetében (Btk. 318. § (1) bekezdés (2) bekezdés c/ pont (7) bekezdés b/ pont), folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében (Btk. 276. §) és csődbűncselekmény büntetében (Btk. 290. § (1) bekezdés a/l fordulat), ezért halmazati büntetésül 5 évi és 6 hónapi börtönbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az elsőfokú bíróság rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről. A sértettet polgári jogi igényével a törvény egyéb útjára utasította.

Az ítéletet az ügyész tudomásul vette, a vádlott és védője részben felmentésért - a csődbűncselekmény vonatkozásában - míg a csalás büntette vonatkozásában enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.374/2012/1. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartva folytatta le az eljárást és állapította meg az ítéleti tényállást. A Fővárosi Bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett, a bűnösségre vont következtetése okszerű volt és a cselekmények jogi minősítése is törvényes. Az ítéleti tényállás megalapozottsága okán a másodfokú eljárásban is irányadó, a tényállást támadó és felmentést célzó védelmi fellebbezés a másodfokú eljárásban a felülmérlegelési tilalom folytán nem vezethet eredményre.

A védő a nyilvános ülésen perbeszédében a bejelentett felmentést célzó fellebbezését megváltozott tartalommal tartotta fenn. Fellebbezésének írásos indokolásában és a nyilvános ülésen előadta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást nem tisztázta megfelelően emiatt az ítélet megalapozatlan és iratellenes megállapításokat is tartalmaz. A megalapozatlanság okát abban látta, hogy az elsőfokú bíróság a kár mértékét pontosan nem tisztázta és azt sem, hogy milyen összegű kár térült meg. Az elsőfokú eljárásban a bíróság a védelmi indítványokat alaptalanul mellőzte, a könyvszakértő kirendelésének mellőzését pedig nem indokolta meg.

Az iratellenes megállapítások körében megismételte az elsőfokú eljárásban már előadottakat:

- védenccé nem a sértett megtévesztésével adta le a nem valós számlákat, a sértett tudott a számlák hamis voltáról,
- minden hónapban egyeztetett az 1. gazdálkodó szervezet és a sértett, az avizio tartalmazta a kifizetett számlák sorszámát, kiállítási és lejárat határidejét és összegét, így a számlaegyeztetések és avizio alapján ki kellett, hogy derüljön a nem valós számlák léte,
- a sértett dolgozói hanyagul végezték a munkájukat ennek nem lett semmiféle következménye,
- csak könyvszakértő bevonásával lett volna tisztázható a pontos kárösszeg és a megtérült kár összege is,
- az elsőfokú bíróság úgy állapította meg a kárösszeget, hogy az általa fiktívnek minősített összes számla értékét összeadta és így állapította meg a kár összegét,
- a sértett folyamatosan eltérő kárösszegeket jelölt meg, a közjegyzői okirat elkészítésének időpontjában már minden adat a sértett rendelkezésére állt, így a 119.056.006,- Ft a sértett által követelt kár összege, minden ettől eltérő igény nem megalapozott,
- a sértett által benyújtott lista, a ki nem fizetett számlák listája nem hiteles, azt a tanúvallomások is cáfolták,

- 2. tanú ismételt meghallgatása is elmaradt, és ennek hiányában állapította meg az elsőfokú bíróság a kárösszeget,
- a balatoni ingatlanok forgalmi értékére vonatkozó korábbi ingatlanforgalmi szakértői véleményt is figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság,
- két utóbb csatolt melléklet csatolásával is igazolni kívánta a jelentős 70 milliós visszárut és a felszámolás ideje alatt szállított 30 millió forintos árut.

Mindezek alapján az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán ártatlanságát hangoztatta és megismételte érdemi védekezése lényegét.

A bejelentett fellebbezések nem alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla a vádlotti és védelmi perorvoslatok folytán bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását. Ennek eredményeként megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le a bizonyítási eljárást, ügyfelderítési kötelezettségének teljes mértékben eleget tett. A rendelkezésére álló bizonyítási anyagot értékelési körébe vonva, a bizonyítékokat egyenként és egymással is egybevetve mérlegelte, és e tevékenységéről megfelelően számot is adott. Okszerűen megindokolta azt, hogy mely bizonyítékokat, mely részükben és miért fogadott el, illetve melyeket, mely részükben és miért nem tartott valónak. Az ítélet indokolása pedig mindenre kiterjedő, logikailag kifogástalan és meggyőző.

Az elsőfokú bíróság kellő részletességgel foglalkozott a vádlotti védekezéssel, amely a csalással kapcsolatban bár ténybeli beismerő vallomást jelentett, vitatta a tévedésbe ejtést és a károkozást, míg a csődbűncselekmény vonatkozásában a motorkerékpárról ellentétes előadásokat tett, az árukészlettel kapcsolatban pedig a felszámoló és közte zajló elszámolási viták miatti ügyvédi letétéről nyilatkozott.

Az elsőfokú bíróság helyesen fejtette ki, hogy 1., 3., 5., 6., 7. és 9. tanú vallomása cáfolta a vádlott érdemi védekezését. E vallomások alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy a visszárukkal kapcsolatos számlázási gyakorlat, a szállítások volumene és az 1. gazdálkodó szervezethez kapcsolódó kapcsolat-felvételi problémák megkönnyítették a vádlott számára, hogy a hamis számlákkal kapcsolatos manipulációkat hosszabb időszak alatt anélkül folytathassa, hogy az ellenőrzések során ezekre fény derüljön. A csődbűncselekmény esetében a meghallgatott tanúk - a felszámolóbiztos és a 4. tanú - vallomása és az azzal egybevágó okirati bizonyítékok, mindenekelőtt a polgári peres iratok egyértelműen cáfolták a vádlott védekezését. A vádlotti védekezésből az is megállapítható volt, hogy a visszáruként feltüntetett árukészlettel kapcsolatos előadása ahhoz igazodóan változott, hogy a sértett munkatársai avagy a felszámoló került

meghallgatásra, az árukészlet felett így hol a sértett, hol pedig a felszámoló rendelkezett, míg ténylegesen egyiküknek sem került átadásra.

Így mindkét tényállási pontban a felsorolt bizonyítékok alapján törvényesen állapította meg a tényállást a Fővárosi Törvényszék.

Az iratok alapján a megállapított tényállás azonban kisebb mértékben kiegészítésre illetve kijavításra szorul:

A történeti tényállásban elsődlegesen az összeadási hibákat és a számelírásokat kellett a másodfokú bíróságnak korrigálni.

- Az ítéleti tényállás 4. oldal 2. pont esetében helyesen a 6.323.050,- Ft-ról szóló számlát mutatta be a vádlott.
- Az ítéleti tényállás 4. oldal 5. pont esetében a számla összege helyesen **6.896.441,- Ft.**
- Az ítéleti tényállás 4. oldal 6. pont esetében helyesen a 7.241.559,- Ft-ról szóló számlát mutatta be a vádlott.
- Az ítéleti tényállás 6. oldal 20. pont esetében helyesen a 8.591.222,- Ft-ról szóló számlát mutatta be a vádlott.
- Az ítéleti tényállás 6. oldal 22. pont esetében helyesen 1.500.000,- Ft-ot teljesített készpénzben a vevő.
- Az ítéleti tényállás 8. oldal 34. pont esetében a számla összege helyesen 6.446.514,- Ft.
- Az ítéleti tényállás 10. oldal utolsó bekezdésében helyesen 256.654.749,- Ft-hoz szándékozott a vádlott hozzájutni, míg a beszámítás összege helyesen 86.502.319,- Ft.
- A tényállás 11. oldal 2. bekezdésének utolsó mondatát pedig úgy helyesbíti, hogy a 256.654.749,- Ft összegű kárból legkevesebb 146.500.000,- Ft **nem** térült meg.

Az így kiegészített, helyesbített tényállás minden vonatkozásban megalapozott. Az elsőfokú bíróság kellően megindokolta, hogy a vádlott vallomásaival szemben miért a felsorolt bizonyítékok alapján állapította meg az ítéleti tényállást, amely mentes a Be. 352. § (1) bekezdésében írt hiányosságoktól, tehát irányadó volt a fellebbezési eljárásban is. A védelmi perbeszédben foglaltakat a védelem az elsőfokú eljárásban is felvetette, ezekkel az elsőfokú bíróság ítéletében részletesen foglalkozott, erre tekintettel a felmentésre irányuló vádlotti és védelmi fellebbezés - amely tartalma szerint a tényállás megállapítását és a bizonyítékok mérlegelését támadja - nem foghatott helyt. Az elsőfokú bíróság nyilvánvalóan nem foglalkozhatott azon védelmi érveléssel, miszerint az elsőfokú bíróság önhatalmúlag minősítette fiktívnek

a számlákat és ezek értékét adta össze. Ezzel kapcsolatban rögzíthető, hogy az elsőfokú bíróság az írás- és okmányszakértő által is meghamisítottak minősített számlákat alappal fogadta el fiktívnek és azok kifizetett és beszámított számlaértéke alapján állapította meg a kárértéket. A sértett dolgozóival kapcsolatos védelmi felvetéssel pedig érdemben nem kell foglalkozni, hiszen az a Be. 2. § (1) bekezdésében foglaltakat sérelmezi. A kárszámítással kapcsolatban a Fővárosi Ítéltábla teljes mértékben osztotta az elsőfokú bíróság ítéletének 35. oldal 4. bekezdésében és a 36. oldal első bekezdésében foglaltakat.

A bizonyítási indítványok elutasításának indokával az elsőfokú bíróság ítéletének 38. oldal utolsó bekezdésében részletesen foglalkozott, az csupán annyiban szorul kiegészítésre, hogy a könyvszakértő bevonása azért is szükségtelen, mert az okirati bizonyítékok rendelkezésre álltak és a hamis számlákon szereplő számlaértékek összeadása nem könyvszakértői feladat.

A vádlott bűnösségét a Fővárosi Törvényszék okszerűen állapította meg, és a cselekmények minősítése is megfelel a Btk. rendelkezéseinek, csupán annyiban kell pontosítani, hogy az ítélet indokolásában szükséges azt oly módon kiegészíteni, hogy a vádlott bűnösségét - a Btk. 318. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c/ pontjára figyelemmel a (7) bekezdés b/ pontja szerint minősülő - folytatólagosan **és üzletszerűen** elkövetett **különösen nagy kárt okozó** csalás bűntettében állapította meg a bíróság.

A büntetés kiszabása körében figyelembe veendő körülményeket az elsőfokú bíróság nagyrészt helyesen sorolta fel. Enyhítő körülményként helyesen a vádlott ténybeli beismerését kellett értékelni, nyilvánvalóan leírási hiba folytán került ehelyett a részbeni beismerés megjelölésre. További enyhítő körülményként értékelte a bíróság, hogy a cselekmény egy része kísérleti szakban maradt, azonban figyelemmel arra, hogy a 86.502.319,- Ft-os további kár bekövetkezése érdekében a vádlott a maga részéről mindent megtett és kizárólag rajta kívülálló okokból maradt el ezen összeg kifizetése, illetőleg a beszámítások miatt a sértettnek további kára is keletkezett, melynek pontos összege e körben az elszámolások miatt nem állapítható meg, ezért a befejezett kísérletet a Fővárosi Ítéltábla csekélyebb súllyal értékelte az enyhítő körülmények körében. A súlyosító körülmények köréből pedig kirekesztette a csalás tekintetében az igen magas kárértéket, hiszen a vádlott által megszerezni szándékozott közel 250 millió forint összeg az 50-500 millió közötti értékhatár közepén helyezkedik el, ami az adott keretek között nem tekintendő kiemelkedően magasnak.

A Fővárosi Törvényszék által alkalmazott joghátrány arányban áll a vádlott által elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyával és az egyéb bűnösségi körülményekkel, annak enyhítése nem indokolt.

A Btk. 91. §. (1) bekezdés b/ pontjában foglaltak szerint - figyelemmel arra, hogy a vagyon elleni és közbizalom elleni bűncselekmények egy részét a vádlott korábbi felfüggesztett szabadságvesztésének próbaideje alatt követte el - a felfüggesztett

A kiadmány hiteléül: